

De Zeewijdinge

LEVEND waakt mij in de ziele nog 't geheugen
 van dien schoonen zomerdag, als diep ontroerd, ik
 voor den eersten keer, de wijding van de zee zag.
 Blakend in het blauwe van de lucht, zoo 'n goot de
 zonne niets omleege als vrolijkheid en leven;
 't blonk op ieder wezen, 't straalde in ieder hert dan;
 en daar scheen door stad een' geest te gaan die fluistrend
 zei aan 't herte: Zeewaard! Zeewaard, zong het blijde
 klokkenlied, zoo zongen vaandels en bannieren,
 en 't gedrom van 't volk, een andre zee, riep: Zeewaard!
 't Hoogambt was geplogen; 't schuldloos Lam des Heeren
 boette voor ons menschedom, bad van op den autaar,
 en het groot portaal ging open. Zeewaard trok een
 stoet van maagden, kinders, jongelingen, mannen,
 dragend schoone beelden, rijkgekleurde vanen.
 En ik zag den stoet voorbij mij trekken, als een
 stroomend' harmonie van kleuren, sprekende in zijn'
 tale, 't oude katholijk Geloove van dit vollek
 ongestadig als het duinzand en toch christen.
 'k Zag voorbij mij ruwe, kloekgespiede visschers
 gaan, in eigen kleerdracht, fier en preusch te mogen
 dragen 't beeld van Sinte Pieter, hun' patroon; en
 't herte jagend naar hun lust en leven, zeewaard.
 'k Zag voorbij mij de edle jonge visschersgilde,
 met hun leuze: 't Zal wel gaan,' hoogmoedig tredend
 onder 't waaien van hun teergeliefden standaard.
 'k Zag voorbij mij 't knapenschap, het visschersschoolvolk,
 onbewust van 's werelds boosheid, henenstappen;
 't herte was hun vol van droomen, 't smachte naar de
 zee, gelijk een visch naar 't water smacht; zij droegen
 vol van fierheid al 't gereedschap van de zeevaart,
 of zij zeggen wilden: Wij, wij zijn de toekomst!
 Zeewaard, door de dicht bevlagde lange straten,
 trok de stoet vooruit; en volgende al zijn kindren,
 in triomfe zeewaard kwam de lieve Vader,
 Hij, de koning van de zee en van de wereld. -

* *

't Stond een outaar opgeslegen aan den zeekant,
 waar Hij rusten zou, de koning, midden zijner
 kindren. Grootsch en zielontroerend schouwspel, eenen
 God zien dragen onder 't volk, dat bloot van hoofde,
 neêrgekniel voor Zijne voeten, smeekend zuchtte en
 de armen reikte, als naar den Heeler aller smerten.

* * *

En het scheen alsof in 't herte mij de woorden
 klonken van den Zaligmaker daar Hij, op den
 berg gezeten sprak: 'Ik voele meêlijen met die
 schare, met die lijders, met die kranken.' 't Trof mij
 in de ziele, 't beeld van den Verlosser Jesus,
 wandlende op den oever van de zee, terwijl de
 visschers vruchteloos de netten wierpen. Riep Hij
 dan: 'Mijn kinders, werpt ter rechter zijde uw' netten.'
 't Scheen mij, of Hij stond daar daadlijk als een schildwacht
 op de duinen, om zijn kinders vrij te waren
 tegen 't alverdelgend wee der wijde wereld,
 en de zee gebiênde: 'Verder niet, tot hier maar!'

* * *

Dan ontrees een stem, vertellende uit het heilig
 Evangelie, 's Heeren wondren en gevaarten.
 Dezer tijden, zong zij, Jesus was een schipken
 ingetreden met zijn' lieve volgelingen.
 Daar ontweek een groote storrem, en de baren
 overdekten 't kleene vaartuig, ende Jesus
 sliep; dan angstig kwamen hem zijn volgelingen
 roepen: Heere, haast u, Heere, wilt ons helpen,
 wij vergaan! doch Jesus sprak tot hen: wat vreest gij,
 kleenen van geloove! en seffens opgerezen,
 zoo gebood Hij: 'Wind en zee: weest stille!' Stille
 vielen wind en baren, en de menschen zeiden
 wondrend tot elkander: 'Wie, wie is hij die de
 winden en de zee kan voor zijn wil doen wijken?'
 Alles zweeg, en statig rijzend over d'hoofden
 der aanbidders, stond de priester daar des Heeren,

diep ontroerd en zijne vaderstemme zendend
machtig over 't ruischen van de baren, zong hij, zeggend:
'Wilt, o Heere God, uw dienaars veilig maken!
Dezen die, o Heere, vaste op u betrouwen;
weest, o Heer, ons allen, een verschansde voorburg,
en beschut ons tegen 's vijands dolle woestheid;
mochte 's vijands pogen tegen ons niet lukken
noch ons helpen in 't verderf. En handelt niet, o
Heere toch met ons, naar 't weerd zijn onzer schulden,
noch en straft ons niet gelijk wij 't wel verdienden.
Luistert naar ons smeeken voor die verre weg zijn,
zendt hun bijstand, Heer, uit uwen schoonen hemel,
van omhoog beschermt hun treurig zwerversleven:
mijne smeekgebeden mogen tot u klimmen.
Smeekend voor het volk, zoo bad de eerweerde bidstem
verder nog: o Heere, wilt aanveerden al ons
roepen, al ons zuchten voor uw' dienaars, onze
broeders, en geleidt met zorg hun' stappen langs de
bane van de zee daar; waar gij zegent, 't is al
veilig, al voorspoedig: als gij 't roer houdt van het
vaartuig, verre wijken vijand en gevaren.
o Wij bidden u voor deze die de wijde
zee nu varend, 't schamel broodtjen winnen moeten.
Heere God, gij zijt almachtig, g'hebt geschapen
Hemel, aarde en zee, met alles wat zij in hun
schoot bevatten; gij gebiedt aan wind en water.
Gij, gij temt het wilde brullend zeegestorrem!
Gij, die, vol van liefde 't water hebt gezegend
des Jordaans, en 't door uw doopsel hebt geheiligd,
ziet, wij vragen van uw goedheid, grooter, breeder
als 't heelal, oneindig: zegent onze noordzee,
zegent al de schepen, zegent al uw dienaars
henenvarend, vol betrouwen, uit de haven.
Grinst de dood hun toe van uit de onmeetbre wolken,
reikt hun, Heer, uw rechter hand, gelijk voordezen
gij gedaan hebt met Sint Pieter, wandlend op de
vlakke waterwegen! Leidt des visschers zwaren
zeeploeg, traagzaam, pijnlijk voren stekend door het
zeeveld! Zegent al zijn lustig slaven, dat hij

welgezind, met buit geladen, weder moge eens
 binnenvaren en wat rust hem zij genietbaar,
 rond den blijden vlaamschen heerd, bij vrouw en kinders.

.

't Wierd al stille en 'k zag een traan in de ooge blinken
 van den Priester, die zoo innig had gebeên daar
 voor zijn kinders, denkend zeker op zoo menig'
 braven visscher, dien de zee hem weggeroofd had,
 diep begraven in heur heimelijke diepheid,
 denkend zeker dat hij daar een kerkhof wijdde
 onafmeetbaar als 't verdriet der troosteloze
 moeder, bitter als de tranen van het weeskind.
 's Priesters bede was geklommen tot den Hemel,
 's Heeren zegen ging nu dalen, op het woord van
 zijnen dienaar. In een kroon vol diamanten
 blonk 't onsterflijk Lam des Heeren, stralen schietend
 in de blijde zomerzonne, wijl de Priester
 met 't Hoogwaardig over volk en over stede 'et
 teeken miek van onz' Verlossing, 't alverwinnend
 Kruise van den gever van het leven, die daar
 stierf eens vol ellende maar, in zijne kruisdood,
 baarde 't eeuwig leven ons en allen lieden.
 En het ruwe zeevolk, vol geloove, sloeg een
 kruis op 't bruingebrande voorhoofd, en het kloppend
 visschers herte, vol van levenslust en fierheid.
 Zeewaard keerde dan de Priester vol ontroering,
 en, met Jesus in zijn' handen, miek een kruis hij
 naar het Westen, naar het Noorden, en dan Oostwaard,
 op 't onmeetbre zeeveld, en daar tenden, van het
 staakwerk, brandde en bromde 't groef geschot weêr buldrend.
 's Heeren woord en Godes zegen scheen te zweven
 over 't uitgestrekte water, en te zeggen:
 Weest gezegend, gij, o krachtig element des
 waters; weest gij zoo gezegend in uw vischrijk,
 weest gezegend in uw diep verborgen zeevroost;
 weest gezegend, 't zij gij, glad gelijk een spiegel,
 't rein azuur weêrkaatst des hemels, of de sterren

pinklend in uw schoot laat stralen, 't zij gij zuchtend
in den donkren nacht, den wiegezing des doods zingt;
't zij gij schuimend vol verwoedheid, weg en weder
slingrend, al uw stormen los laat vliegen, die daar
sliepen in hun duistre kuilen, weest gezegend!

.

Zoo scheen Jesus daar te spreken tot den zeeplasch,
wijn de Priester, nieuwe Moyses, de armen reikend
hemelwaard, de zee wijdde en het strange. 'k Dacht dan:
Jesus' priester, mocht hij 's Heeren volk geleiden
door de woeste zee der wereld, droogvoets, deerloos,
zoo de groote dienaar Moyses, door de wateren
van de roode zee zijn Joodsche volk geleid heeft;
mocht er niemand van zijn kinders schipbreuk lijden,
mochten ze allen, 's hemels haven ingeloopt,
eeuwig rusten, na des werelds wilden zeestrijd!

C.W.

Eenvoudiger Spraakkunstwoorden

OP den 15sten in Grasmaand laatstleden, heeft Heer Frans Willems, in de vlaamsche Taalvroedschap, eenen opstel gelezen daarin hij een eenvoudiger spraakkundig onderwijs vorendraagt.

Hier volgt zijn ontwerp beknopt uiteengedaan:

Die eenvoudigheid zou bekomen worden met 'de rededeelen of woordsoorten in een minder getal klassen te schikken.'

Wanneer men de afgeleide woorden, ten verste mogelijk, ontleedt, komt men op *stammen van werkwoorden*. Dat de werkwoorden de voornaamste woorden zijn in onze tale, blijkt ook hieruit dat men, zonder werkwoord, geen volledigen zin en kan uitdrukken, en dat een *werkwoord* alleen, in de gebiedende wijze gebruikt, daartoe genoegzaam is. B. v. *gaat, komt*.